

L'OFICI DE CAMPANER

Sabíeu que l'ofici de campaner és molt antic?

Els campaners han existit des de que es va fer la primera campana. Les restes de campanes més antigues s'han trobat a la Xina, i daten de l'any 1200 aC. Al principi, el campaner era la persona que feia la campana i que a més la tocava. Però, a poc a poc, a mesura que els treballs s'anaven especialitzant, aquestes dues feines es van separar: d'una banda, hi havia els qui fabricaven les campanes, de l'altra, els qui les tocaven, que van ser els qui, finalment, es van quedar el nom de campaners.

Des de principis del segle XIV les campanes s'elaboren tot seguint unes pautes. Així la seva altura, sense la corona, ha de ser el 80% el seu diàmetre.

Pel que fa al material, totes estan fetes amb bronze –80 per cent de coure i 20 per cent d'estany–, excepte el batall, que ha de ser de ferro forjat i amb forma de pera. A partir dels anys cinquanta comença l'electrificació de les campanes catalanes.

El de campaner generalment era un ofici familiar, és a dir, saber tocar les campanes era un art que passava de pares a fills durant generacions.

Abans de la mecanització de les campanes, el campaner les feia funcionar manualment; i no deuria ser una feina gaire ben pagada ja que per poder subsistir havia d'exercir altres oficis. La seva feina consistia a tocar els tocs que informaven a la gent dels diferents esdeveniments. A més a més s'encarregaven de tocar les campanes cada hora. Per les nits sempre hi havia un campaner despert que anava tocant les hores.

Amb el temps, com a conseqüència d'aquesta mecanització, l'ofici de campaner s'ha anat perdent. Tot i això, en alguns campanars del nostre país encara hi ha gent que toca les campanes a mà, esforçant-se perquè l'art de tocar les campanes no caigui en l'oblit.

Referent a l'ofici de campaner i ha una dita que diu així:

«Qui ara vulgui fer de campaner, ha d'ésser o molt missaire o un guillat».